

Izhaja 15. vsakega
meseca.
Ček. konto 11.631

POŠTAR

Letna naročnina . . . Din 24—
Polletna naročnina . . . 12—
Posamezna številka . . . 2—

Strokovni list poštних nameščencev

Štev. 13.

V Ljubljani, dne 15. avgusta 1930.

II. leto.

Jos. Štukelj:

O farizejih, doslednosti in metamorfozah.

Ne nazaj, naprej mora biti uprt
naš pogled.

Joško Čampa: Za maturo.
»Poštni Glasnik« 20/1923.

Kdo bi si mislil, da bo moj odgovor go-
spodu Čampi povzročil tako rabuko v pred-
sedstvu OPO in da bodo celo vse nad- in
podzemeljske sile klicali na pomoč proti »ne-
zaslišanemu sramotnemu večine poštne-
ga uradništva po višjem direkcijskem uradni-
ku g. Štuklju v »Poštariju« od 27. junija t. l.». Pomislite, »z vseh strani Slovenije, pa tudi
izven nje prihajajo protesti organizaciji! Menda se že pišejo in podpisujejo resolucije
in deklaracije kakor med vojno.

O, mene, jedno siroto, so uspravale bese-
de g. Čampe napisane v »Pošt. Glasniku« od
21. aprila t. l., kjer pravi o mojih člankih:
»le škoda, da so izšli v listu, katerega večina
poštних uslužbencev ne dobi v roke,« pa sem
mislil, da debatiram samo z g. Čampom, ka-
tere- tega poznam iz njegovih člankov, in se mi
zdi, da v marsičem soglašava. Sedaj pa naen-
krat vidim, da »Poštarija« ne čitajo samo člani
onih poštних organizacij, kjer je naročba nanj
obvezna, temveč, da ga z zanimanjem jem-
ljejo v roke tudi člani OPO, da ga čitajo
potemtakem domala vsi poštni uslužbenci
naše direkcije, da še celo »raja« izven naše
banovine ga čita.

Ker je bila »našemu taboru« očitana ne-
doslednost in neiskrenost, naj tudi jaz opo-
zorim na Vašo neiskrenost in nedoslednost,
če želite, Vam jih serviram še več. Človek
je pač človek in nedoslednost je njegova ti-
pična lastnost: Nekdo jo očituje v večji, dru-
gi v manjši meri, tistemu pa, ki je brez nje,
pravimo navadno, da je trmast. Rado se pa
zgodí, da vidimo le nedoslednost in neiskre-
nost drugih, svoje pa ne.

Stvar je torej ta, da stojim sedaj pred
Vami kot rimski obtoženec z razmršenimi
lasmi in s spokorniško haljo ter iščem zago-
vornika. Ker ga od nikoder ni, bom pa sam
nekaj zapisal, pa ne zato, da bi se branil,
ampak zato, da bom podrl nade, da ne bom
več nič pisal. Ker, glejte, prepričal sem se,
da sem »nezaželen in nepoklican, kakor to-
ča« (Cankar: Za križem).

Odgovor g. Čampe v »P. Gl.« od 11.
julija t. l. me je kolikor toliko osupnil, ker
take reakcije od g. Čampe pri najboljši pa-
meti nisem mogel pričakovati na svoj odgo-
vor, ki se je kretal prilično na isti višini in
istem tonu, kakor moj prvi članek. Nisem
pa vpošteval, da je g. Čampa postal med tem
predsednik OPO in da mora zato ex officio
vse drugače govoriti in pisati kakor poprej.
Pa o tem pozneje.

I.

Pač pa se je pritaknil v najino debato
g. Jakše, ki je spadal zraven kot Pilat v cre-
do. Temu se je zdelo to, kar je napisal g.
Čampa, vse premalo, prelično in pretiho, pa je
zavihal rokave, zaklical »auf-biks«, vzel kol
v roke in — začel pisati in pisati. Ker pra-
vi, da se tak članek, kakor je bil moj, na-
piše pri litru dalmatinca, povem, da imam
vtis, da je on svojega napisal potem, ko je
popil dobro mero šmarnice.

S človekom, ki pravi, da »pobira ocvirke
z gnojišča« res ne maram imeti opravka, zato
bom z g. Jakštom hitro opravil. Predvsem
naj mi oprostite cenj. čitateljice in čitatelji, da
mu res iskreno želim: dober tek. — Zadnjih
ocvirkov očividno ni mogel prebaviti, ker
govori o nekem »Durchfall-u«.

Pribijem, da g. Jakše ne pozna v svoji
ambicioznosti prav nobenih mej, da nima
prav nobenega čuta za takt in odgovornost
in da misli, da imponira, ako v prostaškem
tonu zboksa svojega stanovskega tovariša.
Mož je prišel že tako daleč, da si upa svojo
stanovsko tovarišico, ko jo slučajno dobi pri
čitanju »Poštarija«, v uradu vpricho drugih
uradnic in uradnikov nahruliti. Torej prav-
cati srednjeveški inkvizitor!

Saj na njegov izpad sploh ne bi reagiral,
toda so tri stvari, preko katerih le ne morem
iti. Te so:

Tudi pri tej priliki g. Jakše ni mogel opu-
stiti svoje neokusnosti, da bi ne poudarjal
kak s l u ž b e n i položaj zavzemam pri direk-
ciji. Enkrat za vselej povzdignem javno in
glasno svoj glas in protestiram proti uvajanju
takih metod v naše strokovne časopise. G.
Jakše! V naše strokovne liste pišemo kot
stanovski tovariši, kot člani tega ali onega
društva, tedaj kot tov. N. N. ali g. O. P.
Kot »višji, srednji in nižji« uslužbenci, ozi-
roma kot referenti odsekov pa pišemo po-
ročila, dopise, odloke itd. ter objave za
»Okrožnice«. Ta praksa g. Jakšeta, odnosno
»P. Gl.« je netaktnost prve vrste, namen pa
je očividno: rušiti disciplino, sebe prikazo-
vati kot nekakega strašnega imunega tribuna,
stanovskemu tovarišu »višjemu uradniku« pa
zagreniti pisanje in mu onemogočiti javno
razpravljanje o zadevah poštних organizacij.
Poznam to prakso, pa ne boš, Jaka!

Dosti mi jih je že reklo s tistim latinskim
rekom, da naj se ne borim z blatom, ker
bom oblaten, če zmagam, ali pa ne, pa prav
zaradi tega se še oglašam, ker vidim, da baš
to nameravajo s svojimi izpadi in mi hočejo
onemogočiti udejstvovanje. Pa sem take na-
rave, da si absolutno ne dam omejevatí svo-
je svobodne volje.

Na tak žargon, kakor se ga je poslužil
g. Jakše, je res težko vsaj prilično dostojno
odgovarjati. Dasiravno se ne čutim razžaljen,
vendar ne morem preko dejstva, da g. Jakše
pri iskanju vzrokov, ki naj bi bili povod
za neko mojo namišljeno metamorfozo, n a-
m i g u j e poleg konkretnih razlogov, še na
neki četrti vzrok, ki pa naj bi bil tak, da
celo O n ne more o njem javno razprav-
ljati.

G. Jakše! Med poštenimi ljudmi, in Vi
trdite, da ste poštenjak, se imenuje tako na-
migavanje namerna kraja časti, torej nečast-
no dejanje, ki ga vsak poštenjak obsoja. Če
je res, kar mislite, napišite, ker bom molčal;
če ni res, Vas bom vsaj lahko tožil; če pa nič
ne veste ali niste prepričani ali nimate nika-
kih dokazov, pa molčite in ne namigujte!

Kako mnenje imajo o Vas drugi, ko
razkladate, kaj naj bi Vam bil prišepetal ali
Vam pri bežnem pogovoru na hodniku direk-
cije rekel, je njihova stvar; ali je to običajno
in moško, tudi če bi bilo vse res, je druga
zadeva, moja stvar pa je bojazen, da mi ne
boste še sanj in misli čitali s čela in jih raz-
kladali strmečemu občinstvu.

Naj bo dovolj o g. Jakšetu. Poznamo ga
vsi dobro. Želel bi le, da vsak, kdor le more,
prečita v štev. 23 »Pošt. Glasn.« od 1. de-
cembra 1923 članek g. Čampe »Moj odgo-
vor«, ki je docela posvečen g. Jakšetu, pa bo
prilичno vedel, kako ga je cenil g. Čampa
sam.

To poglavje zaključim z lastnimi beseda-
mi g. Jakšeta (na naslov g. Čampe), s ka-
terimi je zaključil svojo polemiko, v »Za-
ključni besedi« (štev. 24 »P. Gl.« od 15. de-
cembra 1923), kjer samega sebe karakterizi-
ra takole: »Če bi se mi pa vendarle kdaj
zahotelo rehabilitacije — to moram še enkrat
poudariti — me od tega koraka tov. Čampa
in njegov hrbet ne bosta oplašila. Kajti sem
človek odločen in brezobziren, tudi
pohodil bi tistega (podčrtal sem jaz), ki mi je
napoti, pa bi se njegovega hrba
zbal?«

Kaj ne, g. Čampa, da so baš to lastnosti,
ki morajo dičiti funkcionarja stanovskih dru-
štev, tudi strašno socialen je tvoj sedanjí
sobojevník, pa tudi veliko bolj krepko se to
sliši, kakor pa moja »lozinka« o močnih ko-
molcih in trdih pesteh?!

Ali še ne razumeš, zakaj nismo hoteli pod
komando takega »tovariša«?

II.

Kakor sem že rekel, me je odgovor g.
Čampe frapiral, ker nisem mislil, da je tako
slabih živcev, da bi ne prenesel par ostrih,
toda še vedno dostojnih stavkov.

Dolgo vrsto let je obstajalo samo eno
poštarsko glasilo in v tem glasilu so se či-
tale dostikrat čudovite stvari, o katerih se
ne more reči, da so bile na akademskem ni-
voju. Nikdo ni tehtal in cenil besed, kadar so
letele na naslove ljudi, ki niso bili člani OPO.
Požirali smo psovke, ta ali oni se je razburil,
pa smo se počasi temu privadili in naši živci
so se umirili, da nas zlepa več ne gane to,
kar nam namenite. Pa tudi glasila nismo
imeli, kjer bi mogli dati duška našim ču-
stvom.

Oglejte si

bogato zalogo vsakovrstne ku-
hinjske posode, raznega orodja,
strojev in drugega v to stroko
spadajočega blaga pri trvdki

Stanko Florjančič,

Ljubljana, Sv. Petra c. 35.

Solidna in točna postrežba!

Zato pa Vam danes kar sapo zapre, ako slišite kak, četudi rahel odmev iz našega glasila. Pa sprijazniti se morate z dejstvom, da je sedaj še neko drugo glasilo tu, kjer se lahko tudi Vaše (OPO) delovanje kritizira. Zato rabite pamet in ne delajte za vsako malenkost kriki in vika kot histerična ženska. Kdor ima funkcijo v organizaciji, mora imeti svoje živce in jezik trdno v rokah in ga ne sme vsaka malenkost priversti do tega, da kar podira mostove, ki vodijo do bližnjega.

Ko sem čital odgovor g. Čampe, sem imel takoj vtis, da ga je napisal popolnoma pod vplivom tistih »protestov«. V tem me potrjujeta dve dejstvi. V uvodu svojega odgovora g. Čampi, sem vendar jasno in točno povedal, kaj je bil namen mojega prvega članka, celo začudil sem se, da se ni nikdo oglasil iz vrst drugih organizacij. Kako bi mogel potem kdo iz nadaljnjega izvajanja narediti take konsekvence, kakor je storil g. Čampa, posebno ko sem še zapisal, da je v odgovorih g. Čampe (pet dolgih člankov) nekaj, na kar odgovarjam (v enem članku). Kdor me ne smatra za popolnega norca, bi torej tudi moje nadaljnje besede moral spraviti v sklad s tendenco, ki jo sam točno fiksiram v uvodu. Tudi g. Čampa bi moral v svojih odgovorih poiskati ono, ob kar sem se spotaknil in si to reč natančneje ogledati, ne pa kar enostavno reči, da ne najde v svojih odgovorih nič žalivega.

Tudi jaz nisem imel namena, koga žaliti, pa ste našli v mojih besedah vnebovpijoče žalitve! Torej bi tudi jaz lahko patetično vzdiknil, da ni med Vami pravičnika! Pa verjemite, da sprave ne bo, če se ne bomo sami sodili, ker na neke druge sodnike naj se nikdo ne zanaša.

Dolga leta sem svoj prosti čas porabljal za to, da sem študiral in si krčil pot v višjo činovniško kategorijo, ker nisem bil »gumb na kapi fortune« (rabim samo besede g. Čampe), da bi dobil višjo kategorijo, nego sem imel šolsko izobrazbo. V tem času se nisem mogel dosti brigati za organizacijske zadeve, niti nisem čital »Pošt. Glasnika«. Ko sem pa zadnjič čital šarmantne besede g. Čampe na račun nesrečne mature, sem se vendar spomnil, da je nekdanji g. Čampa plediral za to, da bi se v bodoče zahtevala za poštne uradnike matura. Postal sem radoveden, kaj je prav za prav na stvari in sem par tovarišev vprašal, če jim je mogoče znano, kdaj in kje je bilo to napisano. Ker mi ni nihče vedel odgovora, sem pa vzel v roke stare letnike »P. Gl.« in jih preobračal. Uspeh je bil presenetljiv.

III.

V »P. Gl.« z dne 15. oktobra 1923 sem namreč zasledil članek s podpisom g. Jos. Čampe, ki se glasi kar naravnost: »Za maturo«. Čitam članek, moje zanimanje raste, srce mi kar igra radosti, ko vidim s kako gorečnostjo se g. Čampa zavzema za to, da bi se od poštne narasčaja zahtevala v bodoče matura. Pri čitanju sem se tako ugreš, da sem kar refleksno segel po držalu in se hotel pred zadnjim stavkom podpisati. V celem članku je namreč govor le o maturi, samo zadnji stavek se glasi alternativno: »Za bodoče zahtevamo torej za prometno osobje poštne stroke maturo ali pa šest razredov srednje in dve leti poštno-strokovne šole kot ekvivalent za maturo.«

Članek bi najrajši ves ponatisnil, tako toplo in prepričevalno je napisan. Vidi se, da je šel g. Čampi od srca. Da ilustriram ton g. Čampe, hočem reproducirati nekaj markantnih stavkov. Kdor pa le more, naj prečita cel članek.

G. Čampa pravi: »Načeti je treba to vprašanje bolj širokogrudno, iz vidika vse-slošnih koristi tako za stroko, kateri pripadamo, kakor tudi za nas same... Pogoji... dovršene uprave pa je, da je vsak njen član

in uslužbenec tako v splošni in v strokovni izobrazbi kakor tudi v moralnem oziru neoporečen in kar najboljšje kvalificiran. Splošna izobrazba, ki nam jo nudijo predvsem humanistične šole, iz katerih izhaja pretežna večina naše inteligence, ima namen, poleg širjenja duševnega obzorja dvigati in utrjevati moralne vrednote, to je, poslati v življenje celega in dobrega človeka v najidealnejšem smislu besede. Idealno bi morala voditi takega človeka srednja šola z maturo — zrelostno skušnjo za življenje. V resnici je seveda vezano pojmovanje te zrelostne skušnje le na gotove splošnoveljavne norme, ki nam služijo samo kot nekako merilo! Kakor povsod v življenju, tako so tudi tu individualnosti in izrastki, ki to mero ali presegajo ali pa zaostajajo daleč pod njo. Kajti maturitetno spričevalo ni še dokaz, da je človek res že zrel za življenje in da je res tak, kakršnega je hotela dati šola človeštvu, nego je le neko splošno merilo, kaj bi od človeka z maturo mogli in smeli pričakovati.« Tako je, ker maturitetno spričevalo pravi res samo, da je dotični zrel za obisk univerze. G. Čampa pravi nadalje: »Časi in razmere se izpreminjajo; bodočnost bo brezdvomno doba vsesplošnega napredka, ki bo stavila na poedince, kakor na celoto, večje zahteve nego jih sedanja... Danes, ko je pritisk v srednje šole tako velikanski, in ko narod več ne pošilja kot nekdanj najizbrancev in najtalentiranejših otrok v šolo, je umevno, da je treba ta material temeljito prevejati. Tako bo odletelo med in po končanih nižjih razredih iz šol dokaj plev, ki se bodo skušale razleteti na vse strani, kjer jim bodo odprta kaka vrata... bi se vllil ta dotok v našo stroko... Nastala bi reakcija, ki bi potisnila ugled poštne uradništva zelo nizko. In tisti, ki se sedaj najbolj upirajo taki reformi, naj pomnijo, da javno mnenje nič ne razlikuje, spada li kdo v maturantsko ali nematurantsko skupino, ampak meri pavšalno vse z enakim merilom.« (Prav zato se pa mi med drugimi razlogi branimo tudi poštne šole in akademije — opomba pisca)... »Čemu bi morala imeti ravno pošta manjvredno osobje z manjšo predizobrazbo? Danes nastavljajo že tudi privatna podjetja za količkaj boljša mesta uslužbenca z višjo šolsko izobrazbo, ki ni potrebna toliko za izvrševanje službe kakor za prestiž ugleda in reprezentance. Trgovina in obrt sledita razvoju in modernim potrebam časa, danes zahteva trgovec že od vajenca štiri razrede srednje šole, poleg tega se snujejo še strokovne trgovske šole na moderni podlagi. Že na manualnega delavca se stavijo v raznih obratih večji pogoji glede predizobrazbe, ki se bodo s tokom časa še stopnjevali. Ali naj ostane v splošnem razvoju samo pošta pri starem kopitu in naj ima v nekaj desetletjih uradništvo s tako šolsko izobrazbo, ki jo bodo imeli boljši tovarniški delavci?... Današnja ženska vzgoja in ženske šole ne odgovarjajo niti današnjim, kaj šele bodočim razmeram; leto za letom izbruhaajo samo množice psevdointeligence, ki ni ne krop ne voda...«

Opozarjam, da je to napisal g. Čampa, jaz sem pa samo malo omenil, da je par uradnic dovršilo oddelek za šivanje perila in da ne sme biti, da bi se take osebe in obrtniški pomočniki sprejemali v poštne službe. Kako mnenje imam o sedanjih uradnicah III. kategorije, sem vendar že enkrat napisal v »Poštarju« št. 7/1929! Komur je za resnico, naj si oni pasus še enkrat prečita.

Na koncu pa pravi še g. Čampa: »Kajti mi se ne borimo iz egoizma, ki hoče zadovoljiti samo sedanjo generacijo, ampak se moramo boriti tudi za bodoča pokolenja naše stroke. V bodočnost torej bodi uprt naš pogled in naš korak, ker čas pada večno v nepovratak, življenje pa je napredek. Kdor

noče napredovati, gre čas preko njega in ga zmelje v njegovem nazadovanju.«

Na ta vseskozi stvarni in objektivni članek g. Čampe, se je oglasil, kaj mislite, kdo?! Seveda g. Jakše! In kako! Kdor hoče točno vedeti, na kakšen način je odgovarjal svoemu tovarišu v organizaciji in funkcionarju, naj prečita »P. Gl.« od 15. novembra 1923.

Glede izobrazbe pravi (g. Jakše), da se pridobi ali z rojstvom (najbrž je mislil pri tem sebe, ker pravi nadalje, da razen čitanja, pisanja in štirih osnovnih računov ni prinesel iz šole ničesar, kar rabi v življenju), ali v življenju, ali pa v šoli. Ko tako pošteno okrtati in v nič dene vrednost šol, pa logično nadaljuje, da je tudi on »odločno za to, da se sprejemajo v bodoče v poštne uradniško službo samo absolventi srednje šole, oziroma 6 razredov in strokovne šole, ki naj traja 2 leti,« toda samo zato, da bi bilo vse poštne uradništvo pri prometu uvrščeno v novi pragmatiki v II. kategorijo (kako klasična utemeljitev!) in — »da pomakne država košaro z namestitvenimi dekreti čim više.« Kako logično! Če je potrebna za pošto le strokovna izobrazba, kakor je trdil g. Jakše, kaj bomo pa pošiljali otroke v srednje in višje, ali morda še celo v osnovne šole, mar jih dajmo kar v poštne šole in prakso torej v »zeleno drevo življenja«. To bo elitna armada visoko strokovno izobraženih in inteligentnih poštne uradnikov.

Vredno je mimogrede omeniti, kakšno strašno slabo mnenje ima g. Jakše o gimnazijah, ki so tekom vojne maturirali. Pravi namreč: »Sploh tile vojni maturanti so čisto taki reveži, da ne moreš začeti z njimi nobenega razgovora, če količkaj više primeš« (podčrtal jaz). Porazno — kaj?

Na tisto, kar je rekel g. Čampa glede ženske psevdointeligence, se je g. Jakše obregnil takole: Ne vem, kako so sprejele ženske tovarišice te težke, žaljivi očitek« (podčrtal jaz). »Jaz bi ga ne napisal, tudi če bi bil resničen,« pridene še modro.

Kar sem pa hotel prav za prav povedati, je to, da je s člankom udaril po g. Čampi, češ, da tolče samega sebe po ustih »kajti govori o plevah, o reakciji, o nizkem padcu ugleda poštne uradništva, o psevdointeligenci itd., pa lete vse te cvetke na račun tovarišev njegove kategorije, torej tudi na njega samega...«

Ne, g. Jakše, ni se tolkel g. Čampa po ustih, pokazal se je le širokogrudnega in odkritosrčnega človeka, pokazal se je kot človeka, ki je globoko čutil potrebo prefiniti svoje duhovno življenje in si razširiti svoje duševno obzorje in sicer s splošno izobrazbo, ker je uvidel, da poštna stroka človeku ne da inteligence, temveč, da se mora v to svrhu poseči po drugih knjigah.

V naslednji številki »P. Glasn.« to je v št. 23 od 1. decembra 1923 je g. Čampa repliciral g. Jakšetu med drugim tudi takole: »Kajti drugi tovariši znajo namreč dobro čitati, znajo slovnico, razlikujejo med sedanjikovo in prihodnjikovo obliko glagola, stavka in stavkovnega smisla (podčrtal jaz), bodi da jim je ta inteligentnost in modrost »prirojena« in so jo prinesli morda že kar s seboj na svet, bodisi, da jim je vtepla v glavo »natepalnica sivih teorij« — to je po Jojevi (Jakšetovi) razlagi šola — pa zato tudi vedo, da jim moje besede niso vrgle niti sence na njihovo čast, pa zato tudi nimajo vzroka čutiti se užaljene, ker o sedanjih poštarjih ni v mojem članku niti besedice. Če bi se mogel kdo vsled mojega članka »za maturo« čutiti užaljenega, bi mogli biti to samo in edinole oni, o katerih sem v njem govoril, to so oni, ki bi eventuelno prišli po dveh, treh, petih letih morda s kakim »consilium abeundi« po nižjih razredih srednje šole k pošti.«

Marsikaj bi še rad ponatisnil iz te polemike med gg. Čampo in Jakšetom, pa se je članek itak že preveč raztegnil.

IV.

Ali se ni na las podobno pripetilo sedaj meni? Razlika je samo ta, da se čuti užaljen sedaj naenkrat tudi g. Čampa in nastopa nasproti meni v družbi istega Jakšeta, katerega je v lastni zadevi ostro zavračal. Tudi jaz sem v svojem članku »O redukcijah in sistemizaciji« ter v obeh zadnjih člankih nastopal za to, da se dvigne ugled poštnega uradništva in da se zato v bodoče zahteva od naraščaja matura.

Spoštujem vsak poklic, toda sem mnenja in to še enkrat napišem, da naj si tisti, ki se je pripravljaj za obrtniški poklic, poišče kruhek tudi v svoji obrti, ne pa pri pošti, ker njegovo obrtniško znanje mu ne daje nobene širše splošne izobrazbe niti za poduradniško, niti za uradniško službo, niti nima kake zveze s strokovno pošto izobrazbo. Da drastično utemeljim svojo zahtevo, sem navedel, kdo vse sili v poštno službo, torej za bodoče, g. Čampa, je veljala moja beseda!! Res pa sem zapisal, da je par poštних uradnic, ki so dovršile na obrtni šoli oddelek za šivanje perila. In to je gavno moj največji greh! Kakor bi lahko napad na me v tej točki vehementno odbil, rajši molčim, ker me tak napad ne spravi iz ravnotežja. Vsak človek, ki je pameten in razsoden, bo rekel, da nisem s tem ničesar zagrešil. Sam g. Jakše je opazil, da sem jim veliko takih reči povedal, katere so nam že oni vrgli v brk. Da, da, gospodje, prav za nalašč sem to storil. Storil sem to, ker sem se hotel zavarovati na Vaš eventualni očitke. Če ni glas, ki ste ga zaklicali, nam žaljiv, ne more razžaliti Vaših ušes tudi odmev, ki se je odbil na naših čelih. Gospod Čampa je govoril na našo adresu o menicah-šolskih izpričevalih, nato sem govoril tudi jaz o takih menicah, na njihov naslov, pa kar sem rekel jaz, to je strahovit greh, kar so rekli oni, je pa bilo strašno nedolžno. To je dvojna mera, po domače rečeno, nekateri pa pravijo temu demagogija.

Gospodu Čampi bi priporočil, da da svoj IV. članek, ali še boljše celo polemiko prečitati po malem uvodu par akademikom, naj jim še malo razloži spomenico o »skopi in formalni« šolski izobrazbi, pa bo slišal, kako je njihovo mnenje in mu bodo povedali, če je kaj žaljivega notri.

Taki, ki bi vsled revščine prekinili gimnazijske (realčne) študije in šli k pošti, so silno redki. Pri večini izslediš v zadnjem izpričevalu (ako so ga sploh predložili) »nezadostno«. Zato pa sem nazival take študente simbolično z »brodolomci«. Pa molčimo o tem, če ne, bo še enkrat zamera.

G. Čampa mi zameri, da sem na njegovo pripombo o diplomiranih revah, pokazal s prstom na nematurirane reve, ki pravijo, da so s prevedbo v II. kategorijo maturirale. Toda jaz sem imel v mislih konkretne osebe — slovenske poštarje, ki so se tako javno ironično izrazili. Če hočeš, Ti ob priliki povem imena. Taki ljudje delajo zgago in vzbujajo nevoljo pri marsikom.

Kaj za vruga se repenčiš, kje da naj bi se začel po mojem šele človek! Jaz hočem vendar samo, da naj se v bodoče začne uradnik šele pri maturi, da rabim Tvoje besede, človek se pa začne po sedanjih pravnih socioloških, bioloških in ne vem še, kakšnih pojmi, že z rojstvom. O, tudi mi smo ljudje po rojstvu, tudi dobri smo, le zaupamo ne v ljudi, ki si nadevajo gojzerce, da bi pohodili svojega bližnjega. Le nikar brez potrebe ne nategujte mojih stavkov, če mislite tudi Vi iskreno s pravdo.

Dopadla se mi je pa duhovita domislica g. Jakšeta: »Kaj nam mar, kaj pravl o šolski

izobrazbi g. Štukelj ali kaka druga več ali manj znana poštna korifeja.« To ni slabo povedano. Še jaz sem se nasmehnil, kaj šele, kdo drugi! Samo na žalost se jaz ne morem prištevati med korifeje, mnenje pa, ki sem ga povedal, je notorično in na tem ne more tudi javni delavec (tako se titulira on sam) in znana korifeja (to čast mu rad priznam) g. Jakše ničesar spremeniti. Notoria non indigent probatione.

V.

Rekel sem, da so tri stvari v članku g. Jakšeta, na katere hočem reagirati. Na dve sem že, na tretjo bom pa v tej zvezi.

Glavna spotika, ki je ovirala pristop maturantov k skupni organizaciji, je bilo dosledno odklanjanje maturantom vsakršne prednosti pri napredovanjih po OPO. To je obče znano in baš na tej točki so se vedno razbila pogajanja. Pa napiše naenkrat g. Jakše v »P. Gl.« od 1. avgusta t. l., ogorčeno... »priznavamo šolsko izobrazbo, priznavamo strokovno izobrazbo, priznavamo prednost tovarišem z višjimi šolami in višjimi položaji. Vse to priznavamo, oziroma smo vedno priznavali.« Od kdaj pa? Zakaj pa tega ni že g. Čampa napisal, ko sem ga vendar direktno izzval, zakaj je pa g. Čampa pisal samo »o pravicah, ki jih daje uradniški zakon«, ter je šele dne 11. julija t. l., torej po mojem odgovoru, napisal »ali ne priznavamo maturantom prednosti pred nematuranti...?«

Pasja taca, če je to res, potem boste pa z maturanti kmalu skupaj! Gre le še za kvantiteto te prednosti. Te pa danes, ko so se pri napredovanjih že vsi približali k minimalnim rokom, pač ne bo več težko določiti. Če je to le iskreno? Moti me namreč 18. točka ekspozeja za g. ministra, formiranega na kongresu Saveza dne 12. julija t. l. v Sarajevu (»P. Gl.« od 1. VIII. t. l. 4. stran). Morda se pa motim v mnenju, da prištevate maturante med »favorizirance«? Vidite, kar zdi se mi, da je tudi pri Vas v tisti številki lista nedoslednost. Če pa je res, kar pišeta vidva, potem pa mora biti ravno prevedba na sedanjí zakon, ki je bila menda res glavni vzrok razcepa med slovenskimi poštarji, tudi ona vez, ki naj nas zopet združi.

G. Čampa mi zameri, ker se nisem v drugem članku spomnil maturantov in jim kakšno povedal v brk. Zakaj pa, prijatelj, če mi pa na prve besede ni nihče ničesar oporekal. Če bi jim kaj rekel, bi mi vsak lahko upravičeno predbacival »donkišotske privide«. O, ko bi se kdo oglasil in bi njegova beseda ne bila dobro položena, bi tudi jaz ne molčal, to mi lahko verjamete. Saj sem vendar rekel, da obsojam vse one, ki bi delali na to, da se nematuranti izrinejo iz II. kategorije. Kakor ne podim nobenega, ki nima fakultete iz I. kategorije, tako ne odobravam, če bi se tega

lotili drugi. Sem že napisal, da naj se sprijaznijo s sedanjim stanjem ter da naj nihče ne pričakuje, da se bo kaj izpremenilo z novim zakonom. Pa kaj bom to ponavljal, kdor hoče, naj si to prečita v mojem članku »Quousque tandem«.

VI.

Da bo pa g. Jakše lahko prinesel še IV. sliko: G. Štukelj, dne 8. avgusta 1930, to pišem namreč na dan sv. Cirijaka, izjavljam jasno in decidirano, da me sliši ne samo občni zbor OPO, temveč cela poštna občestnost: Sem za eno, enotno, edinstveno organizacijo, pod katero naj bi se zbral ves poštarski rod, in, da se bo g. Jakše še bolj čudil, povem celo, da sem si jaz to organizacijo baš tako zamisljal, kakor piše on v »P. Gl.« od 1. t. m.

Da je bil moj poziv, da imejmo čimveč organizacij, mišljen le ironično, je razvidno iz besedila in iz zveze.

Da končam. Cel spor se vrti pravzaprav samo okoli uradnikov II. kategorije, ker tista nesoglasja z društvom nižjih poštних uslužbencev bi se dala tovariško, ne pa s klicanjem državnega pravnštva na pomoč, kakor je to storila nekoč OPO, lahko rešiti. V okviru posameznih sekcij bi se vendar lahko ustanovili fondi, s katerimi bi razpolagala samo dotična ali eventualno dotični sekciji (zvaničniška in služiteljska). Pravzaprav torej pri sporu nisem neposredno prizadet, tudi nisem nikak zastopnik maturantov ali kakega drugega društva, temveč sem vse in prav vse napisal sam iz lastne pobude; tudi nisem dobil od nikoder nobene želje, niti migljaja, pa prav ničesar ne, niti mi ni kdo izven OPO cel čas sploh kaj pisal. Irelevantno mi je, če mi to gg. Čampa in Jakše verjameta ali ne. Pač pa smatram jaz ta pojav za svojevrstno indolenco! Samo ob neki priliki mi je ena organizacija, če oficijelno ali ne, ne vem, izrazila željo, da naj nastopim pomirljivo. Par bežnih besed, ki sem jih mimogrede s tem ali onim spregovoril, ni vredno omenjati.

Pri takem stanju in letargiji seveda ne more priti do nobenih pregovorov. Zakaj pa še ne bi oglasil kdo izmed drugih organizacij in povedal, kaj so njihove zahteve in datjave! Pri stanju, v kakršno smo nehote zašli, je itak vseeno, če pade še par ostrih besed, kaj bi se šli skrivalnice. Saj se tudi zakonci najprej skregajo, potem se kujajo, nato sledi temeljit razgovor, potem pa pride sprava.

To sem še napisal kljub izrečni prepovedi g. Čampe. Če mi bodo predali »Poštarja« odprti, se bom pa še morda kaj oglasil, ker o naših organizatornih razmerah razpravlja s polno pravico vsak poštar.

10-3

Priporočamo vsem
našim članom
povsod
priljubljeno

KOLINSKO CIKORIJO!

Jože Ferluga:

Novo društvo in OPO.

(Konec.)

Obl. org. ptt. uslužbencev je čutila potrebo, da iznese vso svojo jezo baš na mojo osebo. Potrebna je bila tudi ugotovitev, da sem bil tajnik in odbornik OPO. Tudi prav! Baš kot delavec v OPO sem imel priliko občutiti teror organizacije in videti vse krivice in nepravilnosti. Pa kljub temu si ne bom prisvajal pravice, da je bila prva misel za ustanovitev lastnega društva moja, čeprav sem že davno čutil, da se mora nekaj zgoditi. V tem so me prehiteli drugi tovariši. Prav pa bo, če bo šlo naše društvo svojo lastno pot, brez ozira na napade in obljube tega ali onega.

Ali, resni predsednik tako resne organizacije je bil tako neresen, da je dovolil objaviti to resno laž: »Zahteval je namreč od OPO, da naj bi potoval na zadnje »Savezno veče« tudi zastopnik III. kateg. kot takega je smatral najbrže samega sebe.« — Na seji OPO, ki je obravnavala to zadevo, so bili ravno ti ljudje, ki so objavili zadnji članek. Vsem povem javno in tudi potrdim s pričami, če hočete, da so Vaše trditve — laž!

Prisiljen sem, da obrazložim to zadevo in dokažem, kako naivne člane ima OPO, če jim lahko natvezi vsako neresnico.

Predsedniki vseh OPO so bili pozvani v Beograd na »Savezno veče« zaradi ureditve nekaterih perečih vprašanj. V istem času je bilo tudi aktualno vprašanje novega uradniškega zakona. Zato so šli v Beograd zastopniki popolnoma vseh kategorij razen naše. Nekateri uradniki III. kategorije so me zaprosili, da sporočim takratnemu predsedniku OPO g. Jakše-tu njihovo željo, naj bi potoval z njim v Beograd tudi zastopnik III. kategorije, da se lahko udeleži vseh intervencij, ki bi se vršile po zvezinem zborovanju. G. Jakše je obljubil, da bo storil vse, kar je mogoče, da se ugotovi tej skromni želji. Povedal sem mu, da ne gre za udeležbo pri zborovanju samem, temveč le za sodelovanje pri drugih intervencijah. Svetoval mi je, naj se udeležim odborove seje in sporočim to željo odboru. Ker sem bil takrat le namestnik, sem mu povedal, da bo zadevo prevzela gđ. Mikuzeva. Zagotovil mi je, da bo to vprašanje brez dvoma ugodno rešeno.

Seja, ki se je vršila prihodnji dan, je obravnavala to vprašanje na tako posmehljiv način, da ji je ta dan lahko v sramoto. Potek seje je vsem znan iz sestanka »pri Mraku«. Takrat so sumili, da hočejo v Beograd »frajlice« sedaj pa, da sem hotel najbrže jaz. Čeravno se je g. Jakše zavzel za predlog, ker se je bal posledic, so ga z večino odklonili.

Kako morete, gg. odborniki, snesti svoje besede po tako kratkem času? Če ste zmožni nastopati v javnosti z lažnjivimi trditvami, ste zmožni tudi marsičesa drugega.

Z mirno vestjo lahko zapišem, da ne čutim napram OPO popolnoma nobene odgovornosti. Vi bi morali imeti malo več čuta odgovornosti — napram vsem članom enako, pa ne bi nikoli prišlo do takih stvari. V svojem članku se le smešite in grozite, ker hočete na ta način prikleniti ljudi, ki ne spadajo v sedanjo OPO. — Da se igramo s svojo usodo, ako nismo člani OPO? Ali ni to več kakor naivno? Taki organizatorji ste, pa ne vidite, da se ljudje okrog Vas počasi zavedajo, da se igrate z organizacijo. Ali je mogoče Vaš članek znak dozorelosti organizacije, ki naj bi zastopala slovenske poštarje?

Pozabili ste tudi povedati, da je odbor OPO na svojih sejah vedno preslišal želje uradnikov III. kategorije. Vprašajte g. Rozmana, kako je svoj čas manifestiral za

OPO na sestanku »pri Mraku«. Ako ima še v spominu svoj govor, Vam bo dovolj lekije. —

Še odgovor na vprašanje, kaj sem delal v OPO.

V prejšnjem odboru se za nas ni dalo delati. Če je bila izražena kaka želja ali zahteva, jo je predsednik ali preslišal, ali tudi poslušal do konca, kar pa je bilo tudi vse! Kot tajnik OPO sem lahko prav malo koristil

svoji kategoriji. Tajnik je pisal, vpisaval, vodil zapisnike in šele na sejah izvedel za važnejše stvari. Kar je bilo količkaj pomembnega, je bilo pred tajnikom tajno. Naposled sem moral biti tiho kakor rekrut, če mu višji kaj zapove. Zato sem se svojemu tajništvu kmalu odpovedal. Moj naslednik je tožil isto.

Če je še danes tako, ne vem. Kakor sem gori omenil, se najskromnejši želji zastopnika III. kategorije v odboru ni ugodilo. Če je zahteval zvaničnik, da naj se ta ali oni »odžaga«, ker mu je bil napoti, je organizacija napela vse sile in se tudi ni bala nobenih stroškov, čeprav ni v njenem programu reševanje takih zadev. Ali so mogoče to ideje?

A. & E. SKABERNE, LJUBLJANA

10 - 4

Velika
izbira
českega in
angleškega
sukna

Društvena poročila.

VI. občni zbor maturantskega društva.

(Nadaljevanje.)

Že na glavni skupščini v Mariboru leta 1929 se je sklenilo, da se prenese sedež upravnega odbora društva iz Zagreba v Ljubljano; ker pa delegati na tak predlog niso bili pripravljeni, je umevno, da se sedaj niso podvzeli potrebni koraki za spremembo pravil, ki v stilizaciji iz leta 1926 ovirajo uspešno notranje poslovanje upravnega odbora in podružnic.

Zato je umestno, da se prilagode pravila razmeram tako, da bo mogoč tesnejši stik upravnega odbora z vodstvom podružnic, posebno še z vodstvom one podružnice, kjer bi se nahajal sedež upravnega odbora.

Pravila naj bi bila torej spremenjena v tehle §§:

1. § 1 naj se glasi: »Društvo se zove: Maturantsko društvo poštanskih i telegrafskih činovnika kraljevine Jugoslavije, te ima svoje sedišče u Zagrebu, Beogradu ili u Ljubljani«.

2. V drugem odstavku § 9 naj se glasi četrta vrsta: »Uz naznaku mesta, gdje će se ista obdržavati«.

3. Zadnji odstavek v § 12 se črta. Na ta način bo potem lahko član upravnega odbora hkrati odbornik podružnice in ev. bo tudi lahko ves podružnični odbor ebenem upravni odbor.

4. § 15 naj se glasi: »Članovi društva na području pojedinih direkcija kao i u mjestima odviše od 20 članova sačinjavaju podružnicu etc.« Tako bo dana možnost, da se otvorijo podružnice v Mariboru, Beogradu, Sarajevu itd.

5. V § 18 naj se dopolni besedilo tako-le: »Za mjesta i okolicu, gdje ima više članova, a gdje nema podružnice, biraju članovi povjerenika itd.«

Kakor hitro bo ministarstvo za notranje zadeve odobrilo pravila, se po sklepu glavne skupščine v Zagrebu od 15. junija t. l. prenese sedež društva v Ljubljano, kjer se bo vršil izredni občni zbor z edino točko dnevnega reda: volitev članov upravnega odbora. Ker je § 12 sedanjih pravil spremenjen in so pravila bolj elastična, bo novi upravni odbor mnogo lažje volil oz. zbiral člane, ker

bodo lahko v upravnem odboru tudi funkcionarji podružnice. Dokler pa notranje ministarstvo ne odobri pravil, vrši posle dosedanja celokupni upravni odbor.

V novi upravni odbor pa bo treba voliti mlade agilne ljudi, ki bodo znali odstraniti razne ovire za zbližanje posameznih p. t. organizacij, ki bodo umeli na takten način voditi boj naše organizacije za izboljšanje i materialnega i moralnega položaja polno kvalificiranega uradništva in mu pridobiti ugled, ki mu pripada po odgovornosti službe.

Skupščina je obravnavala vsa vprašanja, ki se tičejo poštarnih uradnikov s predpisano kvalifikacijo, in je sklenila resolucijo, ki jo objavimo prihodnjič.

Osrednje društvo nižjih poštarnih in brzojavnih uslužbencev je sklicalo v nedeljo, dne 13. julija t. l. v društvenih prostorih Pred Prulami št. 1 sejo širšega odbora. To je seja, kateri prisostvujejo tudi predsedniki krajevnih skupin.

Predsednik otvori sejo ob 10.30, pozdravi navzoče tovariše odbornike, posebno še zunanje delegate, ugotovi sklepčnost ter preide k dnevnemu redu:

1. Čitanje zapisnika zadnje širše odborove seje dne 8. decembra 1929.

Ker primanjkuje časa, se zapisnik ne prečita v celoti, temveč poda tajnik iz njega kratka poročila. Nato overovi zapisnik na predsednikov poziv več navzočih tovarišev.

2. Došli dopisi: Tajnik prečita dopise namenjene širši odborovi seji; o vsebini se razvije daljša debata. Na predlog predsednika Božičeva iz Maribora, naj centrala v najkrajšem času obvesti krajevno skupino v Ptuj, da skliče sestanek, h kateremu naj povabi tudi tovariše člane iz Murske Sobote. Sestanek naj se vrši kako nedeljo.

Za ta sestanek pa se določijo še sledeči tovariši: predsednik Gruden, predsednik nadzorstva Mervič, za primer, da je ta službeno zadržan, pa je določen blagajnik Engelman ter predsednik krajevnih skupin Maribor, Božičev. Predlog preds. Božičeva se soglasno odobri.

3. Poročilo preds. Grudna: Druga licitacija službene obleke se bo vršila 3. avgusta, za čevlje pa dosedaj še ni razpisana nikakva licitacija.

Službenih pelerin je tukajšnja direkcija naročila 150, brzojavni mojstri pa bodo v bodoče prejeli črne dežne plašče iz enakega blaga kakor bodo pelerine; tudi za šoferje je naročeno večje število kožuhov.

Napredovalo je v višjo stopnjo zelo malo zvanikov in služiteljev, to pa zaradi tega, ker ministrstvo ni priznalo provizoričnih in vojaških let za višjo položajno plačo. Upati je treba, da se to popravi z novim zakonom.

Brzojavni mojstri so po novi ministrski odredbi zopet pomaknjeni nazaj v zvanje čuvarjev linij; direkcija je poslala ministrstvu predlog, da se jim omogoči prestop v III. kategorijo.

Zaradi pomanjkanja osebja je direkcija poslala ministrstvu predlog za pomnožitev. Ministrstvo pa hoče najprej izvesti redukcijo in upokojitve, šele po tem bo sprejelo večje število uslužbencev. Dokler ni to izvršeno, je ustavljeno vsako napredovanje ali imenovanje. Uslužbenci, kateri so odslužili leta za polno pokojnino, naj čimprej zaprosijo za upokojitve, da jim ne bo treba predolgo čakati.

Predsednik omenja tudi, da je pripravljali odbor »Zveze nižjih državnih uslužbencev za celo kraljevino« zgotovil pravila, ki bodo razposlana vsem društvom kakor tudi okrožnim skupinam v pregled, na kar jih predloži Banski upravi v odobritev. Našim krajevnim skupinam se naroča, da jih v najkrajšem času pregledajo, pripišejo svoje pripombe, pravila pa zopet vrnejo omenjenemu odboru.

Seje se vrše redno vsak mesec. Kar je treba, posredujejo deputacije pri direkciji, vse manjše zadeve pa uredi predsednik sam v sporazumu s tajnikom, da tovariši čimprej dobijo zahtevana pojasnila.

(Konec prihodnjič.)

Obvestilo Gosp. zadruga p. nameštencev

Člane naprošamo, da se tekom tega meseca preskrbijo za zimo s kurivom, posebno s premogom. V začetku septembra bo začela zopet izvozna sezona in bo železnica tudi potrebovala vagone za prevoz sladkorne pese, vlsed česar bo ostala Slovenija brez zadostnega števila odprtih voz.

Premog je sedaj lep in se da tudi v lepem vremenu dobro vskladiščiti, kar v jeseni ne bo mogoče tako. Tudi naj se člani ne zanašajo preveč na mlo zimo, kot je bila lanska in ne odlašajte z naročili, da ne ostanete v hudi zimi brez premoga.

Cena premogu (Trboveljski kosovec) je 435 Din za tono, na dom postavljeno, pri plačilu v 30 dneh pa 425 Din.

Bukova drva bomo kot dosedaj imeli stalno v zalogi, vendar priporočamo članom, da si jih tekom avgusta in septembra nabavijo, ker bo pozneje v zimi dobava težja. Drva so prvovrstna, zdrava in brez okroglic. Tudi smo ceno od 1. t. m. dalje znižali na 150 Din za 1 m³ razžagan in na dom postavljen. Pri plačilu v 30. dneh pa stane meter 145 Din.

V Ljubljani, dne 1. avgusta 1930.

Načelstvo.

Zopet novo društvo.

Pod tem naslovom je Oblastna organizacija ptt. usluž. v svojem glasilu »Poštni Glasnik« št. 19 od 1. julija t. l. objavila napad na podpisano društvo in na tajnika tega društva. Tajniku prepuščamo svoboden obračun z OPO, kar se pa tiče omalovaževanja našega društva, pojasnujemo svojim članom sledeče:

1. Društva ptt. uradnikov ni ustanovil tov. Ferluga, nego zavedni uradniki III. kategorije, ki ne pustijo, da bi OPO z njihovimi prispevki zastopala le prednosti svoje večinske kategorije, njim pa diktirala članstvo. Danes ni več čas, da bi se udajali iluzijam.

2. Povsem jasno je in očitna potreba, da moramo svoje interese zastopati sami v lastnem društvu in se ne smemo zanašati na one organizacije, ki so nam o priliki potrebe kazale hrbet.

3. Z zadovoljstvom povdarjamo, da je društvu zagotovljen obstoj, ker se je že na prvi poziv odzvalo nad 50 zavednih članov.

Veliko število uradnikov III. kategorije simpatično pozdravlja ustanovitev novega društva, boji se pa groženj OPO. Upamo, da bodo tudi ti v kratkem uvideli potrebo lastne organizacije in da bodo pomagali pri gradbi lastnega ognjišča.

Društvo pošt. telegrafskih in telefonskih uradnikov v Ljubljani.

Dobrodelno tombolo priredi Osrednje društvo nižjih pt. usluž., krajevna skupina Maribor dne 14. septembra t. l. Čisti dobiček je namenjen za podporo bolnih tovarišev, vdov in sirot.

Prosimo vse tovariše, naj se poprimejo dela in pomagajo, da bo prireditel čim bolj uspela. Vsak tovariš naj napravi svojo dolžnost in se zaveda, da dela tudi za sebe, ker nihče ne ve, kdaj in kje ga čaka nesreča.

V nekaj letih, odkar je začelo društvo z dobrodelnimi prireditvami, je Mariborska skupina zbrala in izdala preko 100.000 Din podpore. Res je, da te podpore ni bil deležen vsak tovariš, zato naj bo vsakdo vesel in hvali naj Boga, da ga ni zadela nesreča.

Pri igri bo izdanih 10 tombol in sicer:

I. tombola: pohištvo (spalna soba) iz javorovega lesa. II. tombola: šivalni stroj s 4 predali. III. tombola: kolo (moško ali žensko). IV. tombola: pitan prašič. V. tombola: kolo (deško). VI. tombola: gramofon s 6 plo-

ščami. VII. tombola: kuhinjska posoda iz aluminija. VIII. tombola: stenska ura. IX. tombola: otomana in X. tombola: fotografski aparat. Poleg tega bo izžrebanih še 15 desetink, 25 petink, 50 četrtink, 100 tern in 200 amb.

Vsaka karta stane Din 2.50.

Odbor Osrednjega društva nižjih pošt. in brzojavnih uslužbencev, kraj. skup. Maribor.

Vštevaje kadrskega roka in vojnih let.

je še vedno predmet državnega sveta. Baš te dni prihajajo na direkcijo razsodbe, s katerimi je državni svet ugodil nekaterim tožbam glavne kontrole in razveljavil nekatera rešenja, s katerimi je bila kadrška in vojna služba priznana tovarišem, ki so vstopili v civilno državno službo po dovršenem 32. letu starosti.

Državni svet utemeljuje svoje razsodbe takole: ... Ker je za priznanje kadrskega roka, odnosno službe provedene v vojni v leta civilne državne službe uslužbencem na teritoriju Dalmacije in Slovenije po vojnih predpisih biv. a.-o. vojske, ki so veljali pred 6. septembrom 1919. leta za Dalmacijo in Slovenijo pogoj, da je dotična oseba po dovršenem 32. letu starosti neposredno stopila iz vojske v državno službo, odnosno, da ni bilo presledka med vojno in civilno službo; ako pa je bila ta oseba v momentu prestopa iz vojske v civilno službo mlajša kot 32 let, so se ji vojaška leta računala v celoti za pokojnino neglede na to, če je imela kak presledek ali ne ...

Te razsodbe se popolnoma krijejo z odloki bivšega avstr. finanč. ministrstva, ki so bili izdani v svrhu tolmačenja vojno-oskrbnega zakona z dne 27. decembra 1875. Kdor se zanima za te odloke, jih najde na str. 618 in 619 »Aignerja«. (Personalvorschriften für Staatsbeamte und Staatsdiener — Dr. A. R. Aigner v. Aigenhofen etc.) Št.

PRIPOMBA UREDNIKA:

Zaradi primanjkovanja prostora bo daljše poročilo o osebnih vesteh, ki je bilo že sedaj pripravljeno, objavljeno prihodnjič.

Ravno tako bo prihodnjič objavljen konec odgovora g. I. Napotnika o kritiki njegove knjige »Brzojav in telefon«.

Waffenrad, Slovenija, Triglav
so najboljša kolesa.

Jugoslovanske Steyr tovarne

družba z o. z.

Frankopanska ulica 21

Telefon 2181

Ljubljana 7.

THE REX Co.

LJUBLJANA, GRADISČE 10. — ZAGREB, SAJMIŠTE 56.

Telef. 268 interurb. Ustanovljeno 1906.

Specijalna trgovina prvovrstnih pisalnih in kopirnih strojev, razmnoževalnih aparatov in raznovrstnih pisarniških potrebščin.

12-7 Pisalni stvoji na obroke.

Kupujte pri tvrdkah, ki inserirajo v našem listu!

Modna manufakturna trgovina

Fabiani & Jurjovec

LJUBLJANA, Stritarjeva ulica 5.

Priporočamo se pri nabavi blaga za obleke. Prodaja na obroke potom Gospodarske zadruga pošt. nameštencev.

Cene zmerne! Postrežba točna in solidna! 24—11

Ljubljana Poljanska c. 60

M. Zupančič

splošno modno krojaštvo

se priporoča za vsa v stroko spadajoča dela po najnovejšem kroju in najnižjih cenah. — Krasna izbira najnovejših vzorcev angleškega in češkega blaga. — Drž. nameštenci na obroke. 24—20

VELETRGOVINA

5—1

A. ŠARABON

V LJUBLJANI

priporoča špecerijsko blago, raznovrstno žganje, moko in deželne pridelke. — Raznovrstno rudninsko vodo.

Eksportna hiša Luna

MARIBOR, Aleksandrova cesta 19.

Lastni izdelek pletenin i. t. d.

Damske in otroške obleke, jopice, puloverji, vse vrste nogavic, razen tega vse galanterijsko in kratko blago po najnižjih cenah. — Poštni in sploh vsi državni nastavljenici 50% popusta.

24—19

Trgovina usnja in čevljarških
potrebščin po najnižjih cenah

se priporoča

Franc Erjavec

trgovina z usnjem

Ljubljana, Stari trg 11 a.
12—7

Jermenar in torbar
Stane Jager

Ljubljana, Poljanska c. 9.

Priporoča svojo delavnico za vsa
v to stroko spadajoča dela.
Sprejema tudi vsa popravila po
najnižjih cenah.

Schneider & Verovšek

Trgovina z železnino na drobno in debelo. Največja zaloga
strojev in orodja za poljedelstvo in industrijo kakor tudi
bogata izbira vsakovrstne kuhinjske posode in vsega v
— železninarsko stroko spadajočega blaga. —

Ljubljana, Dunajska cesta 16
6—5

Veliko zalogo manufakturnega blaga
za moške in ženske v zadnjih no-
vostih ima vedno na zalogi po so-
lidnih in konkurenčnih cenah tvrdka

R. MIKLAUC

„PRI ŠKOFU“, LJUBLJANA

LINGARJEVA-MEDARSKA-ULICA IN PRED ŠKOFIJO ŠT. 3
15 6

Iv. Brunčič & Fr. Rebernik

PLESKARJA IN LIČARJA

Ljubljana, Kolodvorska 23

Se priporočata za vsa v to stroko spadajoča dela.
Delo solidno. — Cene zmerne.

Šivalni stroji

izborna konstrukcija in elegantna izvršitev iz
lastne tovarne. 15 letna garancija. Vezenje se
poučuje pri nakupu brezplačno. Pisalni stroji
Adler, Kolesa iz prvih tovarn, Dürkopp, Styria,
Kayser kolo. Pletilni stroji vedno v zalogi.
Posamezni deli koles in šivalnih strojev. Daje
se tudi na obroke! Cenike franko in zastonj.

IVAN JAX IN SIN 5

LJUBLJANA, Gosposvetska c. 2.

Jože Mihelič in drug

Ljubljana

Dunajska cesta 41

Telefon štev. 777

Stalna razstava

umetniških slik in velika izbira
okvirjev

A. Kos, Ljubljana,

Mestni trg 25

nasproti magistrata 10—8

Tvornica dežnikov

L. MIKUŠ

Ljubljana, Mestni trg 15

priporoča svojo bogato za-
logo dežnikov in spreha-
jalnih palic. 24—12

Tuječ Evgen

Ljubljana, Smoletova ulica štev. 3

se priporoča za prodajo elektroteh-
ničnega in tehničnega materiala, žar-
nic, motorjev, železnih ognja in vloma
varnih blagajn itd. 12—7

**Laneno olje, firnež, emajlne in
ostale lake, olinatne barve**

in vse v stroko spadajoče blago, kupite
dobro, solidno in po zmernih cenah pri

MEDIČ-ZANKL,

d. z o. z. tovarne olja, firneža, laka in barv

Ljubljana-Medvode,

lastnik **Franjo Medič.**

Podružnica Maribor -- Novi Sad.

24—12

PIVOVARNA
„UNION“

Ljubljana

Delniška družba

Brzjavi: Pivovarna „Union“ Ljubljana — Telefon 2310, 2311

Podružna pivovarna Maribor

Brzjavi: Pivovarna „Union“ Maribor — Telefon štev. 23

Priporoča svoje izborne izdelke: Svetlo in črno eksportno pivo v
sodcih in steklenicah - Pekovski kvas (drože) - Čisto rafinirano žganje.